

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3442/2025
28.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Радославе Мађаров и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Босанац, адвокат из ..., против туженог Дома за децу и омладину ометену у развоју „Сремчица“, Београд, кога заступа Државно правобранилаштво Београд, ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизијама тужиоца и туженог изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2694/23 од 02.07.2025. године, у седници одржаној 28.11.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2694/23 од 02.07.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против решења о трошковима поступка садржаног у ставу трећем изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2694/23 од 02.07.2025. године.

Свака странка сноси своје трошкове ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2694/23 од 02.07.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду П1 404/22 од 20.03.2023. године, којом је поништено као незаконито решење туженог број ... од 22.08.2018. године о отказу тужиоцу уговора о раду, обавезан тужени да тужиоца врати на рад и накнади му парничне трошкове од 178.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова насталих у поступку по жалби. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка од 49.500,00 динара.

Против наведене пресуде, ревизије су изјавиле обе странке. Тужилац побија решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Тужени побија пресуду због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију туженог.

Ревизија тужиоца није дозвољена, а ревизија туженог није основана.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Према члану 28. тог закона, уколико се ревизијом побија само одлука о трошковима поступка, као споредном потраживању, дозвољеност ревизије не цени се према члану 441. ЗПП, који је меродаван за одлуку о главног захтеву. Решење о трошковима поступка не представља такво решење против кога је ревизија дозвољена у смислу члана 420. ЗПП, па је одлука у ставу другом изреке донета на основу члана 413. ЗПП.

Одлучујући о ревизији туженог у смислу члана 408. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења правноснажне пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а битна повреда прописана чланом 374. став 2. тачка 12. ЗПП на коју је тужени указао не представља ревизијски разлог по члану 407. став 1. тач. 1. – 3. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у време доношења спорног решења о престанку радног односа био запослен код тужене, на неодређено време, на радном месту ... у служби ... . Према правилима туженог ... је имао обавезу да брине о групи од 15 деце ометене у развоју. Дана 12.06.2018. године тужилац је по доласку на радно место установио да је једини на спрату на коме има 44 корисника распоређених у више различитих просторија, па је у 07,10 часова кренуо ка амбуланти како би се у његов павиљон упутио још неки запослени. Тог дана су са тужиоцем требале да раде још две запослене, које нису дошле на посао. Описаном приликом дошло је до вербалног конфликта са запосленим који је био задужен да организује рад и обезбеди поуну одсутних радника. Тужилац се вратио на своје радно место након десет минута. После овог догађаја, 18.06.2018. године тужилац је упутио погрдне речи колегиници, након што је одбила да му по кориснику пошаље књигу примопредаје, а осим тога, изнео је у јавност податак да је корисник преминуо тако што се угушио у току оброка. Због изнетих радњи, након што је упозорен о постојању отказног разлога, тужени је тужиоцу решењем од 22.08.2018. године отказао уговор о раду на основу одредби члана 179. став 2. тачке 1, 2. и 5. Закона о раду, чланова 4. и 12. Правилника о забрани поступања запослених у социјалној заштити („Службени гласник РС“ бр. 8/12) и чланова 133. и 135. Правилника о организацији рада и раду са корисницима код туженог.

Према становишту нижестепених судова, спорно решење је незаконито јер је тужени предузео радње које су биле нужне за организацију бриге над децом ометеном у

развоју, будући да није постојала објективна могућност да сам врши надзор над 44 деце у различитим просторијама. Везано за преостале радње које су стандардизоване као повреда радне обавезе, судови су становишта да су постојале објективне околности које су испровоцирале реакцију тужиоца, па не постоји повреда радне обавезе која представља основ за отказ у смислу члана 179. став 2. Закона о раду, у вези одредби општег аката туженог којим су прописана правила и одређене забране условљене природом делатности туженог. На основу члана 191. став 1. Закона о раду, наложено је туженом да тужиоца врати на рад.

По становишту Врховног суда, правилно је примењено материјално право када је усвојен постављени тужбени захтев.

У конкретном случају разјашњено је да радње које је тужилац предузео, а које су спорним решењем наведене као повреда радне обавезе, због изостанка противправности не представљају отказни разлог предвиђен чланом 179. став 2. Закона о раду. Наиме, тужилац је 12.06.2018. године предузео радње које су биле у интересу корисника и неопходне за обављање посла. Чињеница да је био сам на Одељењу представљала је пропуст запосленог који организује посао, а напуштање радног места током десет минута било је оправдано у сврху превазилажења могућих последица стања које он објективно није могао да контролише. Оваквим чињењем тужилац је без сумње испољио професионалну пажњу која се очекује од запослених, а условљена је врстом посла и конкретним околностима. Ни преостале радње које су побијаним решењем стандардизоване као повреда радне обавезе немају елементе противправности, пошто су према чињеничном утврђењу биле ситуационе и испровоциране, па код утврђене чињенице да је тужилац поштен радник и да га деца воле, правилан је закључак да нису постојале повреде радне обавезе које оправдавају отказ уговора о раду.

Чињеница да је тужени, поступајући по решењу о привременој мери у другом судском поступку, тужиоца вратио на рад не искључује право тужиоца да као последицу поништаја незаконитог решења о престанку радног односа захтева враћање на рад, па је и у овом делу одлука правилно заснована на одредби члана 191. став 1. Закона о раду.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

На основу чланова 165. став 1, 153. став 1. и 154. ЗПП, ставом трећим изреке, одлучено је о трошковима ревизијског поступка. По овим одредбама нема услова за признавање трошкова ревизијског поступка, пошто ревизија тужиоца није дозвољена, ревизија туженог није основана, а наводи одговора на ревизију туженог нису били потребни за доношење одлуке Врховног суда.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**